

Sygn. akt II UK 582/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku I. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
o zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt XIII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 14 czerwca 2013 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z 22 czerwca 2011 r. w ten sposób, że stwierdził, iż skarżąca I. J. nie jest zobowiązana do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okresy od 5 do 26 października 2007 r. i od 10 grudnia 2007 r. do 18 marca 2008 r. Podstawą rozstrzygnięcia był art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych w czasie choroby i macierzyństwa i art. 84 ust. 3 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Pełniąc funkcję przewodniczącej Rady Nadzorczej P. [...] w K. skarżąca wykonywała pracę zarobkową, jednak nie ma obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za okres do 18 marca 2008 r., gdyż powiadomiła pracodawcę o wykonywaniu innej pracy, dlatego zobowiązanie zwrotu mogło

obejmować tylko ostatnie 12 miesięcy poprzedzające wydanie decyzji przez pozwanego o zwrocie nienależnie pobranych świadczeń – 19 marca 2009 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne to kwestia: „czy podejmowanie przez pracownika jakichkolwiek czynności incydentalnych, nieuciążliwych oraz nie mających wpływu na przedłużenie okresu zwolnienia w ramach dodatkowej działalności zarobkowej podczas pobierania zasiłku chorobowego u pracodawcy jest samodzielną i wystarczającą przesłanką utraty prawa do zasiłku chorobowego”. W uzasadnieniu wskazano na art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej oraz na rozbieżne poglądy orzecznictwa Sądu Najwyższego (uchwała z 20 stycznia 1995 r., II UZP 38/94, wyroki z 10 grudnia 1998 r., II UKN 367/98, z 15 grudnia 1997 r., II UKN 414/97, z 21 maja 1997 r., II UKN 123/97, z 12 sierpnia 1998 r., II UKN 172/98, z 31 maja 1985 r., II URN 75/85, z 20 stycznia 2005 r., II UK 154/04, z 17 stycznia 2002 r., II UKN 710/00, z 7 października 2003 r., II UK 76/03). W konkluzji podano, że „na gruncie przedmiotowej sprawy powstaje wątpliwość czy podejmowanie przez pracownika jakichkolwiek czynności incydentalnych, nieuciążliwych oraz nie mających wpływu na przedłużenie okresu zwolnienia w ramach dodatkowej działalności zarobkowej podczas pobierania zasiłku chorobowego u pracodawcy jest samodzielną i wystarczającą przesłanką utraty prawa do zasiłku chorobowego czy też możliwe jest podejmowanie tych czynności pod warunkiem, że pozwala na to stan zdrowia pracownika, nie przedłuży to okresu niezdolności do pracy oraz nie jest to niezgodne z celem zwolnienia lekarskiego od pracy”.

Skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku naruszył art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji, tj. nierozpatrzenie zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przez Sąd Rejonowy w W. art. 84 ust. 2, ust. 6 i ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zarzuty te zostały wymienione w części „historycznej” uzasadnienia lecz nie zostały uwzględnione w rozważaniach Sądu Okręgowego. Stanowi to ewidentne naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. i skutkuje nierozpoznanie sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Istotne zagadnienie prawne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zostało zredukowane do rozwiązania określonego kazusu, czyli do pytania na które odpowiedź zależy od konkretnej sprawy. Tak też tłumaczyć należy rozbieżne orzecznictwo, przedstawione we wniosku. Wynika to z regulacji art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Innymi słowy gdy chodzi o rozbieżność w orzecznictwie, to właściwa jest podstawa przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., do której wniosek nie odwołuje się. Czym innym jest istotne zagadnienie prawne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jego znaczenie i ranga są inne. Różne są sytuacje faktyczne wykonywania pracy w czasie jednoczesnego korzystania z zasiłku chorobowego, co też uwzględnia regulacja z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Nie można w drodze orzecznictwa dokonać egzemplifikacji wszystkich sytuacji faktycznych w których ochrona zasiłkowa przysługuje albo jest wyłączona. Jest to kwestia stosowania prawa a nie przedmiot istotnego zagadnienia prawnego.

Nie wykazano też podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nierozpoznanie zarzutów apelacji nie jest równoznaczne z oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Teza ta znajduje uzasadnienie choćby w regulacji z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., czyli nie każdy zarzut procesowy prowadzi do uwzględnienia skargi kasacyjnej (art. 398¹⁴ k.p.c.). Znaczenie ma naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W sprawie spór rozstrzygnięto merytorycznie (wyrokiem), czyli o wyniku sprawy decyduje prawo materialne. Oczywiście wskazane zarzuty apelacji odwołują się do prawa materialnego – art. 84 ust. 2, 6 i 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Rzecz jednak w tym, że skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Innymi słowy w uzasadnieniu szczególnej podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący zarzuca tylko naruszenie prawa procesowego, lecz nie zarzuca odrębnie naruszenia prawa materialnego. Chodziłoby więc o samodzielne wykazanie, że naruszenie przez Sąd drugiej instancji określonych przepisów prawa materialnego świadczy o oczywistej wadliwości wyroku objętego skargą. Takiej argumentacji wniosek nie przedstawia, poprzestając na zarzucie

naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. Bez zarzutu naruszenia prawa materialnego nie można stwierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]